

Na osnovu [člana 112.](#) stav 1. tačka 2. Ustava Republike Srbije, donosim

UKAZ O PROGLAŠENJU ZAKONA O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE RADA BROJ 187 O PROMOTIVNOM OKVIRU BEZBEDNOSTI I ZDRAVLJA NA RADU

Prolašava se Zakon o potvrđivanju Konvencije Međunarodne organizacije rada broj 187 o promotivnom okviru bezbednosti i zdravlja na radu, koji je donela Narodna skupština Republike Srbije na Šestoj sednici Prvog redovnog zasedanja u 2009. godini, 29. maja 2009. godine.

PR broj 95
U Beogradu, 2. juna 2009. godine

Predsednik Republike,
Boris Tadić, s.r.

ZAKON O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE RADA BROJ 187 O PROMOTIVNOM OKVIRU BEZBEDNOSTI I ZDRAVLJA NA RADU

(Sl. glasnik RS br. 42/09)

Osnovni tekst na snazi od 10/06/2009 , u primeni od 10/06/2009

Član 1.

Potvrđuje se Konvencija Međunarodne organizacije rada broj 187 o promotivnom okviru bezbednosti i zdravlja na radu, usvojena 15. juna 2006. godine u Ženevi u originalu na engleskom i francuskom jeziku.

Član 2.

Tekst Konvencije o promotivnom okviru bezbednosti i zdravlja na radu u originalu na engleskom jeziku i [u prevodu na srpski jezik](#) glasi:

C187 PROMOTIONAL FRAMEWORK FOR OCCUPATIONAL SAFETY AND HEALTH CONVENTION

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Ninety-fifth Session on 31 May 2006,

Recognizing the global magnitude of occupational injuries, diseases and deaths, and the need for further action to reduce them, and

Recalling that the protection of workers against sickness, disease and injury arising out of employment is among the objectives of the International Labour Organization as set out in its Constitution, and

Recognizing that occupational injuries, diseases and deaths have a negative effect on productivity and on economic and social development, and

Noting paragraph III(g) of the Declaration of Philadelphia, which provides that the International Labour Organization has the solemn obligation to further among the nations of the world programmes which will achieve adequate protection for the life and health of workers in all occupations, and

Mindful of the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work and its Follow-Up, 1998, and

Noting the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155), the Occupational Safety and Health Recommendation, 1981 (No. 164), and other instruments of the International Labour Organization relevant to the promotional framework for occupational safety and health, and

Recalling that the promotion of occupational safety and health is part of the International Labour Organization's agenda of decent work for all, and

Recalling the Conclusions concerning ILO standards-related activities in the area of occupational safety and health - a global strategy, adopted by the International Labour Conference at its 91st Session (2003), in particular relating to ensuring that priority be given to occupational safety and health in national agendas, and

Stressing the importance of the continuous promotion of a national preventative safety and health culture, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to occupational safety and health, which is the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of an international Convention;

adopts this fifteenth day of June of the year two thousand and six the following Convention, which may be cited as the Promotional Framework for Occupational Safety and Health Convention, 2006.

I. DEFINITIONS

Article 1

For the purpose of this Convention:

(a) the term national policy refers to the national policy on occupational safety and health and the working environment developed in accordance with the principles of Article 4 of the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155);

(b) the term national system for occupational safety and health or national system refers to the infrastructure which provides the main framework for implementing the national policy and national programmes on occupational safety and health;

(c) the term national programme on occupational safety and health or national programme refers to any national programme that includes objectives to be achieved in a predetermined time frame, priorities and means of action formulated to improve occupational safety and health, and means to assess progress;

(d) the term a national preventative safety and health culture refers to a culture in which the right to a safe and healthy working environment is respected at all levels, where government, employers and workers actively participate in securing a safe and healthy working environment through a system of defined rights, responsibilities and duties, and where the principle of prevention is accorded the highest priority.

II. OBJECTIVE

Article 2

1. Each Member which ratifies this Convention shall promote continuous improvement of occupational safety and health to prevent occupational injuries, diseases and deaths, by the development, in consultation with the most representative organizations of employers and workers, of a national policy, national system and national programme.

2. Each Member shall take active steps towards achieving progressively a safe and healthy working environment through a national system and national programmes on occupational safety and health by taking into account the principles set out in instruments of the International Labour Organization (ILO) relevant to the promotional framework for occupational safety and health.

3. Each Member, in consultation with the most representative organizations of employers and workers, shall periodically consider what measures could be taken to ratify relevant occupational safety and health Conventions of the ILO.

III. NATIONAL POLICY

Article 3

1. Each Member shall promote a safe and healthy working environment by formulating a national policy.

2. Each Member shall promote and advance, at all relevant levels, the right of workers to a safe and healthy working environment.

3. In formulating its national policy, each Member, in light of national conditions and practice and in consultation with the most representative organizations of employers and workers, shall promote basic principles such as assessing occupational risks or hazards; combating occupational risks or hazards at source; and developing a national preventative safety and health culture that includes information, consultation and training.

IV. NATIONAL SYSTEM

Article 4

1. Each Member shall establish, maintain, progressively develop and periodically review a national system for occupational safety and health, in consultation with the most representative organizations of employers and workers.

2. The national system for occupational safety and health shall include among others:

(a) laws and regulations, collective agreements where appropriate, and any other relevant instruments on occupational safety and health;

(b) an authority or body, or authorities or bodies, responsible for occupational safety and health, designated in accordance with national law and practice;

(c) mechanisms for ensuring compliance with national laws and regulations, including systems of inspection; and

(d) arrangements to promote, at the level of the undertaking, cooperation between management, workers and their representatives as an essential element of workplace-related prevention measures.

3. The national system for occupational safety and health shall include, where appropriate:

(a) a national tripartite advisory body, or bodies, addressing occupational safety and health issues;

- (b) information and advisory services on occupational safety and health;
- (c) the provision of occupational safety and health training;
- (d) occupational health services in accordance with national law and practice;
- (e) research on occupational safety and health;
- (f) a mechanism for the collection and analysis of data on occupational injuries and diseases, taking into account relevant ILO instruments;
- (g) provisions for collaboration with relevant insurance or social security schemes covering occupational injuries and diseases; and
- (h) support mechanisms for a progressive improvement of occupational safety and health conditions in micro-enterprises, in small and medium-sized enterprises and in the informal economy.

V. NATIONAL PROGRAMME

Article 5

1. Each Member shall formulate, implement, monitor, evaluate and periodically review a national programme on occupational safety and health in consultation with the most representative organizations of employers and workers.
2. The national programme shall:
 - (a) promote the development of a national preventative safety and health culture;
 - (b) contribute to the protection of workers by eliminating or minimizing, so far as is reasonably practicable, work-related hazards and risks, in accordance with national law and practice, in order to prevent occupational injuries, diseases and deaths and promote safety and health in the workplace;
 - (c) be formulated and reviewed on the basis of analysis of the national situation regarding occupational safety and health, including analysis of the national system for occupational safety and health;
 - (d) include objectives, targets and indicators of progress; and
 - (e) be supported, where possible, by other complementary national programmes and plans which will assist in achieving progressively a safe and healthy working environment.

3. The national programme shall be widely publicized and, to the extent possible, endorsed and launched by the highest national authorities.

VI. FINAL PROVISIONS

Article 6

This Convention does not revise any international labour Conventions or Recommendations.

Article 7

The formal ratifications of this Convention shall be communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

Article 8

1. This Convention shall be binding only upon those Members of the International Labour Organization whose ratifications have been registered with the Director-General of the International Labour Office.

2. It shall come into force twelve months after the date on which the ratifications of two Members have been registered with the Director-General.

3. Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelve months after the date on which its ratification is registered.

Article 9

1. A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

2. Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of ten years and, thereafter, may denounce this Convention within the first year of each new period of ten years under the terms provided for in this Article.

Article 10

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organization of the registration of all ratifications and denunciations that have been communicated by the Members of the Organization.

2. When notifying the Members of the Organization of the registration of the second ratification that has been communicated, the Director-General shall draw the attention

of the Members of the Organization to the date upon which the Convention will come into force.

Article 11

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United Nations for registration in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations full particulars of all ratifications and denunciations that have been registered.

Article 12

At such times as it may consider necessary, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall examine the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision.

Article 13

1. Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention, then, unless the new Convention otherwise provides:

(a) the ratification by a Member of the new revising Convention shall ipso jure involve the immediate denunciation of this Convention, notwithstanding the provisions of Article 9 above, if and when the new revising Convention shall have come into force;

(b) as from the date when the new revising Convention comes into force, this Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

2. This Convention shall in any case remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 14

The English and French versions of the text of this Convention are equally authoritative.

KONVENCIJA 187 KONVENCIJA O PROMOTIVNOM OKVIRU BEZBEDNOSTI I ZDRAVLJA NA RADU

Generalna konferencija međunarodne organizacije rada,

Budući da ju je Administrativni savet Međunarodne kancelarije rada sazvaio u Ženevi, i budući da se sastala na svojoj devedeset i petoj sednici na dan 31. juna 2006. godine,

Prepoznavajući da postoji ogroman broj profesionalnih povreda, bolesti i smrtnih slučajeva, kao i potreba za nastavkom aktivnosti u cilju smanjenja ovog broja, i

Podsećajući da je zaštita radnika od bolesti, poremećaja zdravlja i povreda koja proističe iz radnog odnosa među ciljevima Međunarodne organizacije rada kako je precizirano u njenom Statutu, i

Prepoznavajući da profesionalne povrede, bolesti i smrtni slučajevi imaju negativne posledice po produktivnost i po privredni i društveni razvoj, i

Ističući stav III (g) Filadelfijske deklaracije, kojim se predviđa da Međunarodna organizacija rada ima svečanu obavezu da među zemljama razvija svetske programe kojima se ostvaruje odgovarajuća zaštita života i zdravlja radnika u svim zanimanjima, i

Imajući na umu Deklaraciju MOR o osnovnim principima i pravima na radu i njenu primenu i praćenje iz 1988, i

Ističući [Konvenciju o bezbednosti i zdravlju na radu](#), 1981, (Br. 155),

Preporuku o bezbednosti i zdravlju na radu, 1981, (Br. 164) i druge instrumente Međunarodne organizacije rada od značaja za promotivni okvir bezbednosti i zdravlja na radu, i

Podsećajući da je unapređenje bezbednosti i zdravlja na radu deo programa Međunarodne organizacije rada za ostvarenje odgovarajućeg rada za sve, i

Podsećajući na Zaključke o MORovim aktivnostima u vezi sa standardima u oblasti bezbednosti i zdravlja na radu - globalnom strategijom koju je usvojila Međunarodna konferencija rada na svojoj 91. sednici (2003) posebno u pogledu obaveza da se da prioritet bezbednosti i zdravlju na radu u nacionalnim programima rada, i

Naglašavajući značaj neprekidnog unapređivanja nacionalne preventivne kulture bezbednosti i zdravlja na radu, i

Budući da je donela odluku da se usvoje neki predlozi u pogledu bezbednosti i zdravlja na radu, kao četvrtoj tački dnevnog reda sednice, i

Budući da je odlučila da ovi predlozi dobiju vid međunarodne konvencije;

usvaja na današnji dan, 15. juna 2006. godine, sledeću Konvenciju pod nazivom Konvencija o promotivnom okviru bezbednosti i zdravlja na radu, 2006.

I. DEFINICIJE

Član 1.

Za potrebe ove konvencije:

(a) izraz "nacionalna politika" označava nacionalnu politiku bezbednosti i zdravlja na radu i radnom okruženju izrađenoj u skladu sa principima iz [člana 4.](#) Konvencije o bezbednosti i zdravlju na radu, 1981 (Br. 155);

(b) izrazi "nacionalni sistem bezbednosti i zdravlja na radu", ili "nacionalni sistem" označavaju infrastrukturu koja pruža osnovni okvir za sprovođenje nacionalne politike i nacionalnih programa bezbednosti i zdravlja na radu;

(c) izrazi "nacionalni program bezbednosti i zdravlja na radu" ili "nacionalni program" označavaju svaki nacionalni program koji sadrži ciljeve koje treba ostvariti u unapred utvrđenom roku, prioritete i sredstva delovanja formulisane sa namerom da se poboljša bezbednost i zdravlje na radu, kao i sredstva kojima će se proceniti ostvareni napredak;

(d) izraz "nacionalna preventivna kultura bezbednosti i zdravlja na radu" označava kulturu u kojoj se na svim nivoima poštuje pravo na bezbedno i zdravo radno okruženje, gde vlada, poslodavci i radnici aktivno učestvuju u obezbeđivanju bezbednog i zdravog radnog okruženja kroz sistem definisanih prava, obaveza i dužnosti i gde se načelu preventivnosti daje najveći prioritet.

II. CILJ

Član 2.

1. Sve članice koje ratifikuju ovu konvenciju obavezuju se na promociju stalnog poboljšavanja bezbednosti i zdravlja na radu u cilju prevencije profesionalnih povreda, bolesti i smrtnih slučajeva, kroz razvoj, u dogovoru sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, nacionalne politike, nacionalnog sistema i nacionalnog programa.
2. Sve članice obavezuju se da aktivno preduzimaju korake ka postizanju progresivno bezbednijeg i zdravog radnog okruženja kroz nacionalni sistem i nacionalne programe bezbednosti i zdravlja na radu kroz vođenje računa o principima iz instrumenata Međunarodne organizacije rada (MOR) od značaja za promotivni okvir bezbednosti i zdravlja na radu.
3. Sve članice, u dogovoru sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, imaju obavezu da periodično razmatraju koje bi mere mogle da se preduzmu da bi se ratifikovale odgovarajuće konvencije MOR-a o bezbednosti i zdravlju na radu.

III. NACIONALNA POLITIKA

Član 3.

1. Sve članice obavezuju se da promovišu bezbednost i zdravlje radnog okruženja kroz formulisanje nacionalne politike.

2. Sve članice obavezuju se da promovišu i unapređuju, na svim relevantnim nivoima, pravo radnika na bezbedno i zdravo radno okruženje.

3. Prilikom formulisanja nacionalne politike, sve članice, u skladu sa nacionalnim uslovima i praksom i u dogovoru sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, imaju obavezu da promovišu osnovna načela kao što su: procena profesionalnih rizika i opasnosti na radu; borba protiv profesionalnih rizika ili opasnosti na izvoru; razvoj nacionalne preventivne kulture bezbednosti i zdravlja na radu, koja uključuje informisanje, konsultovanje i obuku.

IV. NACIONALNI SISTEM

Član 4.

1. Sve članice obavezuju se da uspostave, održavaju, progresivno razvijaju i periodično preispituju nacionalni sistem bezbednosti i zdravlja na radu, u dogovoru sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika.

2. Nacionalni sistem bezbednosti i zdravlja na radu obuhvata, između ostalog:

(a) zakone i propise, kolektivne ugovore gde je odgovarajuće, i sve druge relevantne instrumente o bezbednosti i zdravlju na radu;

(b) organ ili telo, ili organe ili tela, nadležne za bezbednost i zdravlje na radu, imenovane u skladu sa nacionalnim zakonom i praksom;

(c) mehanizme za obezbeđenje poštovanja nacionalnih zakona i propisa, uključujući i sisteme inspekcije;

(d) aranžmane za unapređenje (promociju), na nivou preduzeća, saradnje između posloводства, radnika i njihovih predstavnika kao bitnog elementa preventivnih mera u vezi sa radnim mestom.

3. Nacionalni sistem bezbednosti i zdravlja na radu sastoji se, gde je odgovarajuće, iz:

(a) nacionalnog savetodavnog tripartitnog, jednog ili više tela, koja rešavaju pitanja bezbednosti i zdravlja na radu;

(b) informativne i savetodavne službe o bezbednosti i zdravlju na radu;

(c) predviđene obuke o bezbednosti i zdravlju na radu;

(d) službe bezbednosti i zdravlja na radu, u skladu sa nacionalnim zakonom i praksom;

(e) istraživanja bezbednosti i zdravlja na radu;

(f) mehanizma za prikupljanje i analizu podataka o profesionalnim povredama i bolestima, uz uzimanje u obzir relevantnih instrumenata MOR-a;

(g) predviđene saradnje sa relevantnim sistemima osiguranja i socijalne sigurnosti od profesionalnih povreda i bolesti;

(h) mehanizama podrške za progresivno unapređivanje uslova bezbednosti i zdravlja na radu u mikro-preduzećima, u malim i srednjim preduzećima i neformalnoj ekonomiji.

V. NACIONALNI PROGRAM

Član 5.

1. Sve članice obavezuju se na sprovođenje, praćenje, evaluiranje i periodično preispitivanje nacionalnog programa bezbednosti i zdravlja na radu u dogovoru sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika.

2. Nacionalnim programom mora se:

(a) Promovisati razvoj nacionalne preventivne kulture bezbednosti i zdravlja;

(b) doprinositi zaštiti radnika kroz eliminaciju i svođenje na najmanju meru, do mere do koje je praktično izvodivo, opasnosti i rizika u vezi sa radnim mestom, u skladu sa nacionalnim zakonom i praksom, u cilju sprečavanja profesionalnih povreda, bolesti i smrtnih slučajeva i promocije bezbednosti i zdravlja na radnom mestu;

(c) formulisati i preispitivati na osnovu analize nacionalne situacije u pogledu bezbednosti i zdravlja na radu, uključujući analizu nacionalnog sistema bezbednosti i zdravlja na radu;

(d) uneti širi i uži ciljevi i indikatori napretka;

(e) pružiti podrška, gde je moguće, kroz druge dopunske (komplementarne) nacionalne programe i planove kojima će se pomoći progresivno ostvarivanje bezbednog i zdravog radnog okruženja.

3. Najviši nacionalni organi imaju obavezu da široko publikuju, i, do mere do koje je moguće, zvanično odobravaju i operacionalizuju nacionalni program.

VI. ZAVRŠNE ODREDBE

Član 6.

Ovom konvencijom ne revidira se niti jedna međunarodna konvencija ili preporuka rada.

Član 7.

Zvanične ratifikacije ove konvencije moraju se saopštiti generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada zbog registracije.

Član 8.

1. Ova konvencija obavezujuća je za one članice Međunarodne organizacije rada čije su ratifikacije registrovane kod generalnog direktora Međunarodne kancelarije rada.
2. Ona stupa na snagu dvanaest meseci od datuma kada je ratifikacija dve članice registrovana kod generalnog direktora.
3. Znači da ova konvencija stupa na snagu za svaku članicu dvanaest meseci od datuma kada je njena ratifikacija registrovana.

Član 9.

1. Članica koja je ratifikovala ovu konvenciju može da je se odrekne nakon isteka perioda od deset godina od datuma njenog prvog stupanja na snagu, aktom prosleđenim generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada na registraciju. Ovo odricanje ne sme stupiti na snagu pre isteka jedne godine od datuma njegovog registrovanja.
2. Svaka članica koja je ratifikovala ovu konvenciju, a koja nije u periodu od godinu dana nakon isteka perioda od deset godina pomenutog u prethodnom stavu, ostvarila pravo na odricanje predviđeno ovim članom, biće obavezana za naredni period od deset godina, i nakon toga, može da se odrekne ove konvencije u prvoj godini svakog novog perioda od deset godina, u skladu sa uslovima predviđenim ovim članom.

Član 10.

1. Generalni direktor Međunarodne kancelarije rada obavezan je da obavesti sve članice Međunarodne kancelarije rada o registraciji svih ratifikacija i odricanja koje su dostavile članice Organizacije.
2. Kada je obaveštenje članice Organizacije o registraciji druge ratifikacije saopšteno, generalni direktor ima obavezu da skrene pažnju članicama Organizacije na datum kada će Konvencija stupiti na snagu.

Član 11.

Generalni direktor Međunarodne kancelarije rada dužan je da saopšti generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija na registrovanje u skladu sa [članom 102.](#) Povelje Ujedinjenih nacija o svim pojedinostima svih ratifikacija i odricanja koje su registrovane.

Član 12.

Onda kada smatra da je neophodno, Administrativni savet Međunarodne kancelarije rada ima obavezu da predstavi Generalnoj konferenciji izveštaj o delovanju ove konvencije i da ispita koliko je poželjno da se pitanje njenog preispitivanja stavi na dnevni red.

Član 13.

1. U slučaju da se na Konferenciji usvoji nova konvencija kojom se preispituje (tj. revidira) ova konvencija, tada, sem ako novom konvencijom nije drugačije predviđeno:

(a) ratifikacija od strane neke članice nove revidirajuće konvencije ipso jure znači i neposredno odricanje od ove konvencije, bez obzira na odredbe gore pomenutog [člana 9](#), ako i kada nova revidirajuća konvencija stupi na snagu;

(b) od datuma kada nova revidirajuća konvencija stupi na snagu, ova konvencija prestaje da bude raspoloživa za ratifikaciju od strane članica.

2. Ova konvencija ostaje u svakom slučaju na snazi u svom datom obliku i sadržini za one članice koje su je ratifikovale a nisu ratifikovale revidirajuću konvenciju.

Član 14.

Obe verzije teksta i na engleskom i na francuskom jeziku imaju podjednaku važnost.

Član 3.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom glasniku Republike Srbije - Međunarodni ugovori".